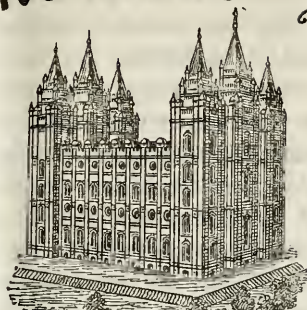

Skandinaviens Stjerne.

Organ for
Dages

SALT LAKE TEMPEL.

de Sidste
Sellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nummer 8

15 April 1904

53 Aargang

Præsident Anthon H. Lunds Taler

ved Generalkonferencen i Salt Lake City 4-6 Oktober 1903.

I

Lydigbed mod Sandheden er Grundvolden til Frihed. — Synd bringer Trældom. —

Et Forberedelsesværk for Kristi andet Komme.

Jeg var særdeles interesseret i Formiddags, da jeg lyttede til vore Brødres Taler. Præsident Smith sagde, at vi skulde være frie Mænd og Kvinder og ikke Syndens Slaver. Ved en vis Lejlighed, da Jesus talede til Jøderne, som havde fattet Tro paa ham, sagde han til dem: „Derfom J blive i mit Ord, ere J sandelig mine Disciple; og J skulle forstaa Sandheden, og Sandheden skal frigjøre eder.“ De svarede ham: „Vi ere Abrahams Sæd og have aldrig været Nogens Trælle; hvorledes siger du da: J skulle vorde frie?“ Jesus svarede dem: „Sandelig, sandelig siger jeg eder: hver den, som gjør Synd, er Syndens Træl.“ Herren har befalet os at frigjøre os fra Ugudelighedens Baand og bryde ethvert Trældomsaaag, saa at vi maa blive istand til at nyde Velsignelsen, der indeholdes i Jesu Ord: „Sandheden skal frigjøre eder.“ Herren ønsker at frigjøre os. Det var i Virkeligheden et af de vigtigste Djemed med vort Komme her paa Jorden at blive frigjorte og at lære den rette Brug af Friheden og den fri Villie. Herren ønsker ikke, at vi skulle være Slaver, men hans frie Sønner og Døtre. Den Mand, som afstaar fra Synd og fra Tilfredsstillelse af syndige Fornøjelser, er ingen Træl af Synden, men en fri Mand. Der er altfor mange, som ikke forstaa dette,

og som mangle det moralste Mod til at bruge deres frie Handlekraft til at gjøre, hvad de vide er rigtigt. Der er altfor mange, som ere bange for, hvad Andre ville sige. Sidste-Dages Hellige! Værer ikke bange for, hvad Andre ville sige, men værer ængstelige for, hvad han, som kjender eders inderste Tanker og Følelser, vil tænke og dømme om eder. Det Menneske, som vedbliver i Kristi Ord, baade ved at høre det og gjøre derefter, skal, selv om han bliver nedsat i sine Nærmestes Onddomme, forstaa Sandheden, og Sandheden skal frigjøre ham. Vi burde prøve os selv og undersøge, om Sandheden har frigjort os, eller om vi bestandig ere Slaver af de Indflydelser, som vi vide ikke ere af Gud. Deltage vi i de Ting, som Gud har forbudt? Hvis det er Tilfældet, da er det paa Tiden, at vi frigjøre os for Ugudelighedens Baand og bryde ethvert Trældomsaaag, ja at vi maa føle hos os selv, at vi ere i Sandhed frie.

Da Evangeliet først blev prædiket for os, vare mange af os fulde af Tvivl og Mørke, men ved at adlyde Guds Ord modtog vi en Forsikring om, at vi havde indgaaet en hellig Pagt med Gud, og at han havde antaget os. Der blev ikke længere Rum for Tvivl og Mørke. Den Helligaands Gys opfyldte hele vor Sjæl, og vi følte, at vi vare frie. Have vi bevaret denne Frihed ubeskaaret? Have vi ikke i altfor mange Tilfælde givet efter for Fristelser og tilladt os Ting, som vi lovede Herren at holde os fri fra? Jeg frygter for, at mange af os ikke ville kunne give tilfredsstillende Svar paa disse Spørgsmaal. Det er min alvorlige Formaning, at vi bør lære at kjende vor Stilling til vor himmelske Fader og forme vor Wandel saaledes, at den maa vinde hans Behag.

Vi glæde os ved at vide, at Guds Værk gjør Fremskridt i mange Nationer, og at han er med sine Tjenere i deres Virksomhed for at forkynde de glade Tidender om Frelse til Menneskene. Vore Missionærer ere gaaede ud til næsten alle Lande for at kundgjøre vor himmelske Faders Villie og forkynde Jordens Indvaanere, at Tiden nærmer sig med Hast, da Kristus vil komme for anden Gang. Da han første Gang kom, steg han ned under alle Ting for at forløse Menneskeslægten, men nu vil han komme i al sin Herlighed med sine mange Tusinde hellige Engle og møde de Hellige. Tiden nærmer sig, men der skal uden Tvivl endnu udføres meget, inden Kristus kommer for at regjere paa Jorden. Hvor længe det vil vare, vide vi ikke; men eet vide vi: Det Værk, i hvilket vi ere optagne, og for hvilket vi stride, er det forberedende Værk for hans Komme. Vi kalde paa alle Mennesker, at de skulle omvende sig, have Tro paa Gud, holde hans Befalinger, efterkomme de Ordinaucer, som han har anordnet til deres Frelse, og leve et saadant Liv, at de med Sandhed kunne sige, at de have paataget sig Kristi Navn.

Vi, de Sidste-Dages Hellige, deltagte i den hellige Nadvere Søndag efter Søndag, og hver Gang vi fuldende det, gjøre vi en hellig Pagt

med Herren, at vi ville paatage os Kristi Navn og altid erindre ham og holde hans Befalinger. Denne Pagt er ikke tom og intetsigende; derfor burde vi ikke letfindigt deltage i dette Sakrament, som er et Jhu-kommelsesmaaltid om Jesu Legeme og Blods Udgydelse for Menneskeflægtens Forløsning; men ved at deltage deri burde vi fatte den bestemte Beslutning, at vi ville gjøre, som der udtales i Bønnen, naar Brødet og Vandet velsignes. Naar vi istemme Amen til disse Ord, gjøre vi dem til vore egne, og vi burde i vort Levned vise, at det er vor Mening at holde den Pagt i Ver, som vi have gjort.

Kristi Evangelium, som det er aabenbaret til os, er det samme som forhen. Da det blev vist Johannes den Aabenbarer, at en Engel skulde komme med Evangeliet, blev der ikke sagt til ham, at det skulde være et nyt Evangelium, men det var det „evige“ Evangelium — altid nyt og dog evigt, det Evangelium, i hvilket der aldrig havde været nogen Skygge af Omstiftelse. Hvor vi maa være taknemlige, mine Brødre og Søstre, at Herren har været saa naadig mod os at lade os høre dets glade Tidender og at give os et Vidnesbyrd om dets Sandhed. Lad os vise vor Taknemlighed mod vor himmelske Fader ved at holde hans Befalinger og udføre enhver Pligt, der paahviler os. Det er den sikreste Vej til Lykkelighed; der er i Virkeligheden ingen anden Maade, hvorpaa vi kunne blive lykkelige, end ved at holde Guds Befalinger. Vælg en hvilken-somhelst anden; tænk, at I kunne gjøre, som I behage — I have eders frie Villie — og det vil ikke vare længe, førend det vil gaa op for eder, at disse Mesterens Ord ere sande: „Hver den, som gjør Synd, er Syndens Træl.“ Der er intet, som saa hurtigt forener sig med den menneskelige Natur, som Eftergivenesshed for Synd. Det viser Mennesket, hvor svagt det er. De, som ere nedfunkne i Fordærvelse, ville undertiden tænke paa den Tid, da de vare uskyldige og gode, og ønske sig tilbage til denne Tilstand; men naar de forsøge at naa den, ville de føle deres egen Svaghed; i den Grad ere de blevne Syndens Slaver. Det skulde ikke være Tilfældet med os. Efterat vi have gjort Pagt med Herren, burde vi vise os selv stærke nok til at gjøre den gjældende i Praxis.

Gjennem Profeten Joseph Smith lærte Herren sit Folk at afholde sig fra bestemte Ting i deres Føde; hvis de vilde gjøre det, blev der lovet dem visse Betsignelser. Dersom jeg vilde spørge eder: Tro I, at Profeten modtog denne Aabenbaring fra Gud? da veed jeg, at I vilde sige ja; og dog, hvormange af os holde Viddomsordet? Er det svært at holde? Ja, for dem, som have givet efter for de forbudte Ting og nu befinde sig i saa stramme Baand, at de neppe kunne bryde dem. Men Herren befaler os at gjøre det. Lad os vise, at vi have Kraft dertil, og lad os bede vor himmelske Fader om Styrke til at afholde os fra disse Ting, saa at vi maa føle i vore Hjertes, at vi søge at leve i Overensstemmelse med Guds Befalinger. Videnskaben giver til-

stræffelige Beviser paa, at de Raad, der findes i denne Aabenbaring, ere sande og til Menneskets Bedste baade i skjult og aandelig Henseende. Da vi nu tro, at det ikke alene er et Visdomsord, men at det er Guds aabenbarede Villie til sit Folk, lad os da beslutte os til at rette os efter det. Lad os afholde os fra Brugen af Tobak, som er saa skadelig for Menneskets Legeme. Lad os afholde os fra stærke Drikke og fra Brugen af The og Kaffe og den overdrevne Nydelse af Kjød. Lad os gjøre det til en Regel i vort Levned at eftersølgge Alt, hvad denne Befaling indeholder. Vil nogen af os saa Grund til at angre det? Jeg erindrer, at min Onkel en Gang, da jeg ikke vilde nyde disse Ting, som han hød mig, sagde: „Det er maasse det bedste for dig ikke at nyde dem, men du gaar Glip af mange Fornøjelser i dit Liv ved at give Afkald paa dem.“ Dette har jeg dog aldrig mærket. Hvis vi ikke have vænnet os til dem, ville vi ikke tabe noget ved at afholde os fra dem, og de, som have vænnet sig til Brugen af disse Ting, men som nu beslutte at give Afkald paa dem, ville derved saa større Selvagtelse og mere Styrke til at overvinde andre Svagheder.

Det er mit Raad til de Sidste-Dages Hellige, at de skulle holde Visdomsordet, erindre deres Pagt med Herren, leve et helligt og rent Liv og efterkomme enhver Befaling, der er indbefattet i Evangeliet. Husk paa de Fattige; hold Hviledagen hellig; giv eders Fasteoffer og glem ikke at støtte de Trængende. Betal eders Tiende og opfyld enhver Pligt, som eders Stilling byder eder; dersom I gjøre dette, kunne I med Tro og Tillid nærme eder vor himmelske Fader, ligesom Barnet nærmer sig dets naturlige Forældre, og bede om de Ting, I ønske, og de ville blive eders. Gud velsigne eder. Amen.

(Seventy-fourth Conference Report.)

Smoot-Sagen.

Vor Kirkes ledende Mænd indstævnes for det amerikanske Senat.

Ældste Andrew Jensen skriver i et Brev, dateret Washington D. C. den 5 Marts 1904, følgende:

Jeg blev aldeles uventet af Regjeringen stævnet som Vidne i Smoot-Sagen for en Senats-Komitee i Landets Hovedstad. I største Hast maatte jeg derfor træffe de nødvendige Forberedelser til Rejsen og tiltraadte den tidlig om Morgenen den 27 Februar i Forening med Præsident Joseph F. Smith og Apostlene Francis M. Lyman og Hyrum M. Smith samt fire andre Brødre. Vi ankom til Washington den 1 Marts ved Middagstid og havde da tilbagelagt en Vej længde af 2,352 Mile i lidt over tre Dage.

Mit første Indtryk af Washington var særdeles behageligt. Jeg har besøgt et betydeligt Antal af Jordens større Steder, men jeg har aldrig set en smukkere og mere regelmæssigt anlagt Verdensstad end Washington.

Der findes en Mængde store og elegante Bygninger, iblandt hvilke Capitoliet, den nye Bibliotheksbygning og Regjeringens andre Bygninger ere de største og mest iøjnefaldende. Den naturskønne Potomac-Flod, der danner Grænsen mellem Distriktet Columbia og Staten Maryland paa den ene Side og Staten Virginia paa den anden Side, snor sig om Stadens sydlige og vestlige Side, og de skønne og udstrakte Parkanlæg maa regnes blandt de smukkeste i hele Verden.

Igaar var jeg oppe paa det velbekjendte Washington-Monument, hvor jeg fra en Højde af 517 Fod saa' ud over den store Stad og dens maleriske Omgivelser; jeg har aldrig i mit Liv set noget mere skjønt og henrivende. Monumentet er 555 Fod højt; der blev taget fat paa dets Opførelse allerede i Begyndelsen af det nittende Aarhundrede, men det naaede først at blive fuldført for omtrent 16 Aar siden.

Den 2 Marts begyndte Forhørene over Senator Smoot, og Præsident Joseph F. Smith blev kaldt frem som det første Vidne. I fire samfulde Dage har han nu siddet i Vidnestolen og er bleven underkastet et Forhør, hvis Lige neppe kjendes i De Forenede Staters Historie. Det viste sig snart, at det ikke var Senator Smoot, man vilde tillivs, men at Angrebet direkte gjaldt vor Kirkes Lære og Organisation. Den oprindelige Beskyldning mod Senator Smoot, at han var Polygynist, samt at han havde aflagt en kirkelig Ed, der var usforenelig med den Ed, som fordreides for at kunne tage Sæde i de Forenede Staters Kongres, lod man lige strax fare, og Advokaten, som forestaar Retsundersøgelsen mod Senator Smoot, erklærede ærligt, at de nævnte Beskyldninger mod Senatøren ikke kunde bevise; tvertimod var man bleven oplyst om, at Senator Smoots ægtefabelige Forbindelser vare lovlige og retmæssige, og at han muligvis heller ikke havde aflagt nogen kirkelig Ed, som gjorde ham usikkert til at beholde sit Sæde i Senatet; men nu, sagde Advokaten, vilde man bevise, at Senator Smoot som en af „Mormonerne“ tolv Apostle tilhørte en Kirke, der lærte og praktiserede Mangegifte, og ligeledes vilde man bevise, at mange polygyniste Ægtefæder havde fundet Sted i Utah, siden Præsident Wilford Woodruff udstedte sit navnkundige Manifest i 1890.

Det er tydeligt nok kun for at udpresse et eller andet, der kunde bekræfte denne Beskyldning, at Præsident Smith nu i fire Dage har været underkastet det overordentlige Forhør. Hans ligefremme og aabenhjertige Svar have gjort et særdeles godt Indtryk paa de fleste af Komiteens Medlemmer og Andre, som have været tilstede; man har lyttet til „Mormonismens“ Forkyndelse i en af Regjeringens Retsale med den største Opmærksomhed og Tilfredshed. I Stedet for, at Forhøret skulde afføre noget ulovligt eller ukristeligt i de Helliges Religion, har Præsident Smiths Vidnesbyrd allerede godtgjort, at deres Lære, Sæder og Skikke ere fortrinlige, gode og moralske, samt at Beskyldningen mod Kirken og i særdeleshed mod dens øverste Embedsmænd for, at de fremdeles indgaa Mangegifte, er ubeføjet og ugrundet. Præsident Smith har flere Gange under Forhøret erklæret, at ikke et eneste polygynist Ægtefæder er blevet indgaaet med Kirkens Autoriteters Vidende eller Billie

fidu Udstedelsen af Præsident Woodruffs Manifest i 1890, men at Kirken i et og alt har holdt sit Løfte til Regjeringen og den amerikanske Nation.

Saa snart man bliver færdig med Præsident Smith, kommer Turen vel nok til os andre; men vi frygte ikke for Udfaldet, da vi føle os forvissede om, at Sandheden vil sejre.

Til Slutning vil jeg bemærke, at Undersøgelseskomiteen bestaar af 13 af de Forenede Staters Senatorer, og Senator Julius C. Burrows fra Michigan er dens Formand. Et af Komiteens Medlemmer, Senator Dubois fra Idaho, har altid været en Mormonhader. Om de andre vil jeg for Nærværende kun sige dette, at de tilsyneladende alle ere intelligente og dygtige Mænd og bestræbe sig for at forstaa Alt, hvad der bliver sagt; jeg har faaet det Indtryk, at de ville afgive en retfærdig Kjendelse i Sagen, medmindre deres politiske Forbindelser og personlige Fordele skulde afholde dem derfra. (vit.)

Hvorledes Kundskab er vundet.

Det er kun saa, som, naar de læse de store Forfatters eller betragte de udmærkede Kunstners Bærker, virkelig fatte, hvormeget Arbejde der er gaaet forud for disse Frembringelser. Naar vi se disse Genier, som vi i Reglen kalde dem, sysselsatte ved deres Arbejde, synes det Hele at gaa saa let for dem, og vi ere tilbøjelige til at mene, at det er deres Begavelse, som udelukkende har Væren derfor; vi glemme, at den medfødte Begavelse kun kan udrette Noget, naar den udvikles ved Arbejde, Agtpaagivenhed og Udholdenhed.

De største Mænd, som Verden nogensinde har frembragt saavel paa Literaturens som paa Kunstens Omraade, have kun gennem alvorligt Arbejde naaet at blive berømte. De have uafbrudt søgt efter Kundskab og benyttet enhver Lejlighed til ubemærket af Andre at udvide og udvikle deres Synspunkter.

Washington Irving, den bekjendte amerikanske Forfatter, sendte aldrig sine Bøger eller Artikler i Trykken, førend han atter og atter havde gennemset dem, selv efter at de tilsyneladende vare fuldstændig korrekte. Hvis han et enkelt Sted fandt en mindre god Bemærkning eller Fejls eller blot et mindre velvalgt Ord, rettede han det og sølte sig først da tilfredsstillt.

Pope, den store engelske Digter, fik mange af sine ypperligste Fæder ved at lytte til Andres Samtale og strax optegne i sin Notebog de øjeblikkelige Indtryk.

De dramatiske Forfattere Sheridan og Hoop vare altid aarvaagne overfor en let Spøg eller Satire, og de nedskrev dem omhyggeligt for senere ved passende Lejligheder at gjengive dem mundtlig eller skriftlig, som oftest med ypperlig Virkning.

Filologen Bentley benyttede Margenen i alle sine Bøger til at nedskrive sine egne Bemærkninger for bedre at indprente sig de forskjellige Emner, der omhandlede, og sine egne Anskuelser om dem.

Hoggarth, den berømte engelske Tegner, Maler og Kobberstikker, stitserede paa Reglen paa sin Finger hvert Ansigt, som gjorde et ejendommeligt Indtryk paa ham, og lod det blive der, indtil han kunde overføre det paa Papir eller Lærred. Dette forklarer den beundringsværdige Mangfoldighed af Stikkesler i hans udstrakte Portrætgalleri og ikke mindst hans satiriske Tegninger af Londons lastefulde Stikkesler.

Unge Læsere! Enhver af eder kan, naar han blot vil, finde en eller anden Maade at udvikle sine Evner paa. Hvis I have nogen Tanke for eders Fremtid, lad da ikke et eneste Øjeblik af eders Liv gaa ubenyttet hen, men brug enhver Lejlighed til at gaa frem i Kundskab, Dyd, og gode Sæder. Det er de smaa Ting, der samlede udgjøre det store Hele.

(Juvenile Instructor.)

Joseph Smiths Levnedsløb.

Hele Restoplaget af dette fortrinlige Værk er nu aldeles udsolgt, og det vil uden Tvivl glæde Alle, som ere interesserede i Guds Værks Fremgang og Udbredelsen af Sandheden, at en ny og bedre Udgave af nævnte Værk snart vil udkomme i Trykken. Præsident Anthon H. Lund og Ældste Andrew Jensen have i nogen Tid været beskæftigede med at revidere Bogen og haabe at kunne fuldføre deres Arbejde i Løbet af Foraaret. Hensigten er da at lade den reviderede Udgave trykke i Kjøbenhavn i et nogenlunde stort Oplag, saa at Bogen kan sælges billigt og derved vinde en stor Udbredelse. I Betragtning af, at der i det dansk-norske Sprog er udgivet næsten et Hundrede Bøger og Skrifter imod Joseph Smith og det Værk, han paabegyndte, turde det ogsaa være paa Tiden, at en større Bog, der fremstiller den sande Side af Sagen, bliver udgivet i Skandinavien. Første Udgave af Joseph Smiths Levnedsløb, der var den første Bog, som tryktes i Utah i det dansk-norske Sprog, udkom i Salt Lake City i 1879, men kun saa Exemplarer af den har nogenstinde naaet de skandinaviske Lande. (vit.)

Staa tidlig op og arbejd hele Dagen med passende Hvile.

Røjsomhed og Uædruelighed er det bedste Middel til at opnaa et langt Liv.

Tilstrækkelig Søvn styrker og forfrisker os; for megen Søvn slapper og svækker.

Et rent, lyst og hyggeligt Hjem bringer Velvære, selv om det er nok saa tarveligt.

Sindet opfriskes og styrkes ved Udspreddelse og Fornøjelse, men Misbrug deraf fører til Udsejleser, hvorfra der kun er et Skridt til Lasten.

Livsglæde er Halvdelen af Sundhed; Sorg og Stuffelse forforte Livet.

Tjener man Livsopholdet ved Mandens Arbejde, maa man dog ikke lade sine Arme og Ben blive stive. Tjener man sit Brød ved Hakke og Spade, maa man ikke glemme at uddanne sin Mand.

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien

Grundlagt 1851 · Udgaar den 1 og 15 i hver Maaned

Fredag den 15 April 1904

Udvid eders Synskreds!

Vi have ofte truffet paa Folk, som ikke læse en Traktat eller en Bog, der ikke forud er godkjendt af deres Sjælesørger eller skrevet af en eller anden bekendt Forfatter. Selvsølgelig bør man være nøjeregnende med Valget af Læsestof, og særlig bør den, som indtager en Lærers eller Opdragers Stilling, nøje overveje Indholdet af de Bøger, som de Unge faa Udgang til. Men man bør være forsigtig med at paa- drage sig Ansvar for at udestænge fra sig selv og Andre det Lys, som Læsningen af en forskjelligartet og oplysende Litteratur kan sprede over Menigmands ofte altfor begrændsede Synskreds.* Vi gjengive i det følgende nogle træffende Sandheder, som vi have uddraget af et lærerigt Værk, »Svenskan som Skriftspråk« af Gustaf Cederschiöld:

„Naar den Enkelte kommer i Berøring med Litteraturen; naar han begynder at læse hvad som helst — ikke alene det, der særlig er af- passet efter hans Udviklingsstandpunkt og Rundskab — saa støder han paa en Mængde Ord og Udtryk, som han aldrig har hørt, som han i Begyndelsen ikke forstaar, og om hvis Betydning han kun formaar at gjøre sig en uklar Forestilling. Men dersom han vedbliver at læse, saa vende disse Ord og Udtryk i Reglen atter og atter tilbage i ny Sammenhæng. Han faar da efterhaanden en langt klarere Forstaaelse af dem og et langt klarere Begreb om, hvad de betegne. Jo mere han læser, des mere kommer han i Forbindelse med hele sit Folk, baade i Fortid og Nutid; han bliver mere og mere fortrolig med Folkets Tanke- og Følelsesliv netop gennem de Udtryk, som det har affat i Sproget. Og han naaer endnu videre. Selv om han kun læser det, som er skrevet paa hans eget Modersmaal, behandler dette dog ofte udenlandse Forhold; det kan tidt være oversat fra fremmede Sprog og har da ligesom et Præg af udenlandsk Tankegang og udenlandsk Fremstillingsmaade. Hans Idékreds og Sprogbevidsthed udvides derved yderligere; han begynder ikke alene at føle sig som Statsborger, men tillige som Verdensborger; det gaar maaske samtidig op for ham, at vi i Skriftsproget eller rettere i Verdenslitteraturen eje en ydre Form for Menneskeheden

* Det maa siges til Ære for Danmark, at den læseværdige Litteratur bliver mer og mer tilgængelig til en billig Pris. Vi behøve blot at nævne „Frem“ og „Gyldendals Bibliothek“.

Enhed, for Menneskehedens Egenkab til at være eet i Væsen, hvorledes end Folket og Tiderne skifte.

Gjennem Bekjendtskabet med Literaturen bliver Ens Kundskab ikke alene udvidet, men antager tillige mere Grundighed og Fasthed. I sproglig Henseende viser dette sig deri, at man tilegner sig en Mængde bestemte Benaævnelser paa eller Udtryk for Begreber, som aldrig forekomme i Talesproget, eller som, naar de en eller anden Gang forekomme, have snart en, snart en anden Benaevnelse. Disse Udtryk udgjøre faste Holdepunkter; de ere ligesom tydelige Etiketter, der angive, hvad de indeholde. Den, som tilegner sig disse faste Udtryk og gjør sig fortrolig med Skriftsprogets strengt logiske Former, udvikler derved sin egen Tankeevne, saa at den skjærpes til finere Modtagelighed og forhøjes til skabende Kraft."

(»Nordstjärnan«.)

Afsøsning og Hjemreise. Ældste Ezra P. Jensen af Trondhjems Konference og Ældste John A. Hendrickson, Præsident over Christiania Konference, ere afløste med Ære efter et godt og trofast Missionsarbejde; de ere nu med Tilladelse afrejste til deres Kjære i Vestens Bjergdale.

Præsident E. D. Fjeldsted har istedetfor afløste Konferencepræsident John A. Hendrickson foreløbig overtaget Præsidiet over Christiania Konference.

Dødsfald. Søster Anine Nielsen, født den 24 April 1882 paa Fladbjerg Mark pr. Mariager, døde den 20 Marts s. Md. paa Hobro Sygehus af Tyfus. Hun annammede Evangeliet i den unge Alder og var en god og trofast Søster, som altid var parat til at forsvare sin Tro.

John C. Thomson af Brigham City døde den 22 Februar i sit Hjem. Han blev født i Dronninglund i Danmark 1855, annammede Evangeliet i Aalborg 1888, emigrerede til Utah i 1891 og bosatte sig i Brigham City. Her fik han Blads som Byens Natpoliti, i hvilken Stilling han vandt Alles Agtelse.

Christen Christiansen døde i sit Hjem i Archer Ward, Fremont Co., Idaho, den 27 Januar. Han blev født den 22 August 1829 i Stendal, Karup Sogn, Vendsyssel, Danmark, blev i 1855 gift med Mariane Andersen og havde i Ægteskabet 11 Børn, af hvilke 2 ere døde. Hans Hustru døde for et Par Aar siden.

I 1865 bleve de begge Medlemmer af Kirken og emigrerede til Utah i Juni 1883. 1885 bosatte de sig i Idaho og have boet der siden.

Anne Katrine Andersen, født Jensen, døde den 6 Februar 1904 i Central, Idaho. Hun blev født i Jetsmark Sogn, Vendsyssel, Danmark, og kom til Utah i 1880. Hun og de ovennævnte Brødre vare trofaste Sidste-Dages Hellige.

Engelen med Evangeliet.

Blandt dem, som studere vor Religion, hersker der af og til Uklarhed angaaende forskjellige Spørgsmaal, bl. a. om, hvem den Engel var, som der tales om i Johannes Aabenbaring, 14: 6-7: „Sag saa' en anden Engel flyve midt igjennem Himmelen; han havde et evigt Evangelium at forkynde for dem, der ere bosiddende paa Jorden, og for alle Folkeslag og Stammer og Tungemaal og Folk. Og han sagde med høj Røst: frygter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen; og tilbeder ham, som skabte Himlen og Jorden og Havet og Vandenes Kilder.“

Der er Mogle, som mene, at Aabenbaringen paa dette Punkt blev opfyldt, da Johannes den Døber kom og gjengav det aaronste Præstedømme ved at ordinere Joseph Smith og Oliver Cowdery og overdrage dem denne Myndighed. Andre ere tilbøjelige til at tro, at Joseph Smith, Profeten, selv var den Engel, der havde det evige Evangelium at forkynde til alle Nationer.

Følge Bagtens Bog, hvis Lærdomme overalt ere antagne af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, maa det forstaaes saaledes, at Profeten Moroni, som besøgte Joseph Smith og aabenbarede ham Mormons Bog, der indeholder det evige Evangelium, var og er den Engel, om hvem der tales i Skriften som ovenfor nævnt.

Det var i Virkeligheden Moronis Mission at komme fra Himlen til Jorden for at aabenbare Mormons Bog, som han selv havde efterladt i det aarhundredgamle Opbevaringssted, Højen Cumorah. Han besøgte Joseph Smith tre Gange om Natten, Søndag den 21 September 1823, og viste ham Stedet, hvor Pladerne, der indeholdt Optegnelserne, vare skjulte. Han mødtes med den unge Profet en Gang om Aaret i de fire følgende Aar efter den første Tilfjendegivelse af Pladernes Opbevaringssted; han overgav dem i Josephs Hænder og styrede og ledede ham ved Oversættelsen deraf; da Arbejdet var fuldent, modtog Moroni atter Pladerne for at opbevare dem, indtil de igjen skulle komme frem og den forseglede og tilbageholdte Del af dem blive oversat.

I en Aabenbaring om Sakramentet, givet i August 1830,* siger Herren: „Thi den Tid kommer, da jeg vil drikke af Vintræets Frugt med eder paa Jorden, og med Moroni, hvem jeg har sendt eder for at aabenbare Mormons Bog, der indeholder mit evige Evangeliums Fylde.“ Vi betragte dette som et Vidnesbyrd, der taler for det Synspunkt, vi her have fremsat.

I en Skrivelse † til Kirken, dateret Nauvoo, den 6 Sept. 1842, siger Joseph: „Og atter, hvad høre vi? Et glad Budskab fra Cumorah! Moroni, en Engel fra Himlen, forkynder Profetiernes Opfyldelse, Bogens Aabenbarelse.“ Dette bekræfter den allerede citerede Aabenbaring. At det evige Evangelium gennem Bogen er udgaaet til mange Folkeslag og Nationer før Guds Doms Time, er ogsaa et Faktum, der støtter de anførte Citater.

Bed at undersøge og prøve de forskjellige himmelske Personers Mis-

* Bagtens Bog 27 Kap. † 128 Kap.

fioner i denne Uddeling og Overdragelsen af deres Nøgler og Autoritet til Profeten Joseph Smith som Hoved for Tidernes Fyldests Husholdning finde vi, at ingen af dem saa fuldt ud svarer til Beskrivelsen af den Engel, der nævnes i Johannes Åbenbaring, som netop Moroni — Bestyrteren af de kostbare Optegnelser, hvoraf en Part er overgivet Verden i Form af Mormons Bog. Hans Billedstøtte staar paa Toppen af det højste Taarn paa Salt Lake Tempel, og som han staar der og blæser i en gylden Trompet, er han et Symbol paa Udbasningen af det evige Evangelium til alle Nationer og Folk paa Jorden.

Forsaaerskonferencerne i Danmark.

Aalborg.

De Sidste-Dages Helliges halvvaarlige Konference i Aalborg afholdtes i deres Forsamlingsaal, Nørregade 13, den 19, 20 og 21 Marts. Af Præstedømmet vare nærværende: Missionspræsident Anthon L. Stanchy, Præsident C. D. Fjeldsted, Konferencens 17 Missionærer, Præsident Adam L. Petersen af Aarhus Konference og Ældste Joachim Andersen af Kjøbenhavns Konference.

Konferencepræsident John F. Blowman præsiderede. Han bød alle Velkommen og udtalte Haabet om, at Guds Aand maatte lede os i alle vore Møder. Ældste Oluff Petersen gav en kort Rapport over Situationen i Aalborg Gren. Ældste Don C. Sørensen afgav Rapport fra Frederikshavns Gren. Ældste Niels Wittelsen Thorup gav en Beretning om Tilstanden i Ribe Distrikt. Ældste Joachim Andersen fortalte nogle af sine Missionserfaringer. Præsident C. D. Fjeldsted omtalte Nødvendigheden af at holde Dagbøger og deri nedskrive enhver betydningsfuld Tildragelse i vort Missionsliv.

Søndag Form. afholdtes en Søndagskolekonference. Forstander Gerlaek bød Velkommen, hvorefter Klasserne overhørtes. Præsident John F. Blowman oplæste Rapporten, der viste, at 150 Elever vare indskrevne i Konferencens samtlige Skoler, deraf 126 Sidste-Dages Helliges Børn og 24 af Forældre udenfor Kirken.

I Eftermiddagsmødet Kl. 2 talede Ældsterne Julius Christensen, Hyrum Andersen og Præsident Adam L. Petersen.

Bed Aftenmødet Kl. 8 var Præsident Stanchy første Taler. Han mindede om Tidernes Tegn, som skulde gaa forud for Kristi anden Tilkommelse. Derefter talede Præsident Fjeldsted.

Mandag Form. Kl. 10 og Efterm. Kl. 2,30 afholdtes Præstedømsmøder. Missionærerne meddelte deres Virksomhed, og lærerige Instruktioner bleve givne af de præsiderende Brødre. Konferencepræsident John F. Blowman afgav for Aalborg Konference en samlet Rapport over Ældsternes Missionsarbejde i det sidste Halvaar, der viste, at 6,578 Skrifter og 1,553 Bøger vare omsatte; 5,100 Fremmedes Huse besøgte og 775 efter Indbydelse; 2,061 evangeliske Samtaler og 276 Møder vare holdte; 6 vare døbte og 3 udelukkede. „Stjernen“ havde faaet 10 nye Abbonnenter.

Mandag Aften Kl. 8 afholdt Konferencens Unge Mænds- og Kvinders Uddannelsesforeninger deres Aarsmøde. Præsident Valdemar Petersen afgav Aarsberetning fra Foreningen i Aalborg og Don C. Sørensen fra Frederikshavn. Johan P. Olsen talede over Emnet „Omvendelse“ og H. B. Gerlach om „Daaben“. Præsident Stanchy udtalte sig om det store Arbejde, som disse Foreninger gjorde hjemme i Zion og i Udspredelsen.

Tirsdag Aften var der Grensmøde, hvor Kirkens Autoriteter bleve foreslaaede og enstemmigt opholdte i de Helliges Tro og Bønner.

Missionærerne i Aalborg Konference bleve kaldede til at virke i nedennævnte Grene:

Aalborg: John J. Plowman (Konferencepræsident) Oluff Petersen (Grensforsander), Frederik E. Mitchell og Rozilla K. Petersen. Adresse: Nørregade 13, Aalborg.

Brønderslev: Jens C. Westergaard (Forstander), Hans Sørensen og Rupert P. Olsen. Aadr.: Algade, Brønderslev.

Frederikshavn: Hans Hansen jun. (Forstander), Julius C. Beck og Søren A. Jensen. Aadr.: Hjørringvej 6, Frederikshavn.

Thisted: Valdemar Jensen (Forstander), Cmeal Nielsen og Søren Marinus Petersen. Aadr.: Skovsgade, Thisted.

Ribe: Niels Mikkelsen Thorup (Forstander), James C. Jensen, Christian Olsen jun. og Hyrum Andersen. Aadr.: Skomagergade, Ribe.

Joseph Smith den Mormon-Profeten

Af Ældste Hugh J. Cannon, Præsident over den tyfte Mission.

V

Paa den Tid, da Kirken stiftedes, havde Joseph endnu ikke naaet de 25 Aar, men alligevel var han en erfaren Mand. Det viste sig, at han allerede var i Besiddelse af en beundringsværdig Karakter. Hvor han var tilstede, vandt han strax — uden at han selv behøvede at ville det — alle de Nærværendes Opmærksomhed. Ingen kunde gaa forbi hans Person med Ugyldighed; men det maa indrømmes, at de Følelser, hvormed han blev betragtet, vare meget forskjellige. Hans Venner og Søskende i Kirken elskede ham af ganske Hjerte og vare beredte til, hvad Djæblif det skulde være, at stille sig imellem ham og Døden, men paa den anden Side var hans Fjenders Had lige saa stærkt som hans Venners Kjærlighed. Uden at kjende Aarsagen dertil vare disse stadig parate til at lægge ham Hindringer i Vejen. Det vilde være urigtigt at sige, at alle, som kæmpede mod Profeten, vare onde Mennesker, thi nogle indflydelsesrige Mænd, som vare hans anerkjendte Fjender, vare oprigtige og ærlige og mente, at de gjorde Herren en Tjeneste ved at forhindre den nye Læres Fremgang; men de vare forførte af hine, som meget godt vidste, at det ikke var Herrens Aand, der ledede dem. Det er ikke vanskeligt at finde Grunden til, at hans Søskende i Kirken elskede ham. Ved at tale med Herren var han altid villig til at underkaste sig alle

de Love, Gud aabenbarede ham. Frelseren var lydlig mod ethvert af sin Faders Bud og holdt sig aldrig for stor til selv at følge de Raad, som han gav Andre, og saaledes var det ogsaa med denne Mand. Som Profet og Fører var Joseph naturligvis ligesaa forpligtet som det sidst indkomne Medlem af Kirken til at holde ethvert af Evangeliets Bud. Kun den, som selv forstaar at lyde, er værdig til at befale, og kun den, som er villig til at give sine Medmennesker, hvad der tilkommer dem, kan selv forlange sin Ret af disse. Desuden var Profeten venlig mod Enhver og havde ikke Spor af Hovmod over sig.

Aaret 1830 var et vigtigt Aar i Verdens Historie, og med Tiden vil dets Vigtighed træde endnu stærkere frem. Den 11 April 1830, fem Dage efter at Kirken var organiseret, blev den første offentlige Forsamling afholdt i Peter Whitmers Hus. Oliver Cowdery prædikede. Siden den Tid er Evangeliet blevet prædikeret til mange Nationer i Verden, og mange Millioner have hørt Guds Ord, og flere Hundrede Tusinde have taget imod Budskabet. Det Løfte, som Englen Moroni gav den unge Dreng, at hans Navn skulde blive kendt i hele Verden baade for Godt og for Ondt, er allerede for længe siden gaaet i Opfyldelse.

Kristus sagde en Gang, at visse Tegn skulde følge dem, som tro, og han gav sine Disciple Magt over de urene Aander. Kort efter, at Kirken var stiftet, blev denne Magt tilkjendegivet. Newell Knight, en ung Mand, som havde undersøgt Evangeliet, blev besat af en ond Aand og var forrykt, da man tilkaldte Profeten. Han befalede i Jesu Kristi Navn Aanden at forlade Newell Knight, som øjeblikkelig saa' den forsvinde, og istedetfor at plages af Mørkets Magter fyldtes han af en usigelig Glæde og bevidnede, at han var reddet ved Guds Kraft. Dette var et af de første Tegn i Kirken, men siden den Tid ere de blevne saa almindelige, at de ikke vække nogen særlig Opmærksomhed indenfor denne Ramme. I Jesu Kristi Kirke venter man at finde den Kraft, som den besad i tidligere Tid.

Og dog er det ikke paa Tegn, Kirken er bygget, ikke paa Profetier, ikke paa Apostle eller Daaben eller paa noget som helst andet Princip alene; men den er bygget paa en fuldkommen Forening af alle Sandheder, Principer og Funktioner og er altsaa en fuldkommen Organisation. Dette stemmer ogsaa med god Fornuft; thi dens Stifter er et fuldkomment Væsen. Kristus, Kirkens Hoved, har ikke oprettet noget Ufuldkomment.

I Juni 1830 blev Kirkens første Konference afholdt i Fayette, New York. Tilstedede vare 30 Medlemmer og nogle Benner, og efter Forsamlingen lode siden mange sig døbe. Denne Begivenhed gav Anledning til stor Tumult blandt Profetens Fjender, og nogle af dem gik til Domstolene og forklarede, at han var en farlig Mand, og at han ved sine Prædikener og ved Udbredelsen af Mormons Bog vilde forføre hele Folket. Joseph blev anholdt, og skjøndt hans Fjender fortalte allehaande Historier om ham, blev han dog frikjendt. John Reid, en Sagfører, som forsvarede ham, fortalte, at da Budet kom til ham for at forespørge, om han vilde forsvare Josephs Sag for Retten, stod han i Begreb med

at sige Nej; men saa hørte han pludselig en mærkværdig Stemme, der sagde: „Gaa hen og befri Herrens Udvalgte.“ Han var ikke Medlem af Kirken og blev det heller aldrig, men han forsvarede Profeten med Frimodighed og talte senere ofte om denne vidunderlige Tildragelse; han paaftod stadig, at han ved sin Lejlighed havde hørt en overnaturlig Stemme. De Banffeligheder, hvormed Joseph maatte kæmpe, skylbtes ikke hans Fjender alene; thi nogle af Kirkens Medlemmer, som ikke længere besad Evgangeliets Aand, uagtet de vare døbte, begyndte at blive hovmodige og vilde vise Profeten, hvorledes han skulde lede Kirken. Venlig, som Joseph altid var, viste han sig dog uroffelig, naar man forsøgte at faa ham til at foretage Vædringer i den aabenbarede Plan. Med Laarer i Dnene indprentede han ved en vis Lejlighed, at han kunde ikke tilbagekalde Værdommen; thi Gud havde befaleet ham at lære saaledes, og Fordømmelse vilde komme over ham, hvis han ikke efterkom denne Befaling. I Kjærlighed og Ydmyghed søgte han at gjøre disse Menneſter ethvert Spørgsmaal forstaaeligt, og til Slut kom mange af dem tilbage og gjorde oprigtig Omvendelse. Det var atter et Bevis paa denne Mands underfulde Kraft, at han kunde overvinde alle Hindringer mod Guds Planer saavel fra Venners som fra Fjenders Side. Om trent ved samme Tid, Februar 1831*, fik Joseph en Aabenbaring, som viste, at selv om ethvert Menneſte er berettiget til at modtage Aabenbaring for sig selv, vil Herren kun tale til Kirken gjennem sin Stedsfortræder, Kirkens Præsident.

I Aarene 1830—1831 drog Folket lidt efter lidt mod Vesten; en stor Menighed dannedes i Kirkland, Ohio, og flere af de Mænd, som senere kom til at spille en fremtrædende Rolle i Kirken, modtog i denne Egn Evgangeliet. Miſſionærer bleve udsendte til andre Landsdele, og Herren gav dem gjennem Joseph følgende Belæring: „Thi sandelig, sandelig siger jeg eder, at I ere kaldede til at opløste eders Røst som med en Basuns Lyd, at forkynde mit Evgangelium for en ond og forvendt Slægt; thi ser, Marken er allerede hvid til Høsten, det er den ellebte Time og den sidste Gang, at jeg vil kalde Arbejdere i min Vingård . . . Ja, oplader eders Mund, saa skal den fylbes, og siger: Omvender eder, omvender eder, bereder Herrens Vej og gjører hans Sti-rette; thi Himmeriges Rige er nær.“ Og endvidere sagde han: „Derfor har jeg kaldt paa det Skrøbelige i denne Verden, ulærde og foragtede, at slaa Nationerne med min Lands Kraft. Og deres Arm skal være min Arm, og jeg vil være deres Skjold og Panſer. Jeg vil omgjorde deres Lænder, og de skulle mandigt stride for mig, og deres Fjender skulle trædes under deres Fødder, og jeg vil blotte Sværdet paa deres Begne, og ved min Bredes Ild vil jeg bevare dem. Og Evgangeliet skal prædiktes for de Fattige og de Sagtmodige, og de forvente min Tilkommelses Dag, thi den er nær for Haanden.“ I en anden Aabenbaring siger Herren: „Gaar derfor ud og raaber med høj Røst, sigende: Himmeriget's Rige er nær! og raaber: Hofianna! velsignet være den højeste Guds Navn. Gaar ud og døber med Vand og bereder Vejen for mit Ansigt til min Tilkommelses Tid; thi Tiden er nær; om den Dag og den Time veed ingen; men den skal visjeligent komme, og den, der annammer disse-

* Pagtens Bog 43 Kap.

Ting, annamuer mig; og de skulle vorde samlede til mig i Tid og i Evighed. Og atter: Det skal ske, at paa saa mange, som I døbe med Vand, skulle I lægge eders Hænder, og de skulle annamme den Helligaands Gave, og vente paa Tegnene paa min Tilkommelse, og kjende mig." Og videre gav Herren denne Beløring: „Atter siger jeg eder, at det skal ikke tilstedes Nogen at gaa ud at prædike mit Evangelium eller at opbygge min Kirke, uden han bliver ordineret af Nogen, der har Myndighed, og det er bekendt for Kirken, at han har Myndighed og er bleven regelrigtig ordineret af Kirkens Overster . . . Og Landen skal gives eder ved Troens Bøn, og dersom I ikke annamme Landen, skulle I ikke undervise."

Joseph viede hele sit Liv i Herrens Tjeneste; derfor var han fattig paa denne Verdens Guds. Men han var altid rede til at dele det Lidet, han havde, med dem, som havde endnu mindre end han selv. I Juni 1831 modtog han følgende Ord af Herren: „Ve eder, I Rige, som ikke ville give de Fattige af eders Formue, thi eders Rigdom vil fordærve eders Sjæle, og dette skal være eders Klagemaal paa Hjemfølgelsens, Dommens og Bredens Dag: Høsten er forbi, Sommeren er endt, og min Sjæl er ikke frelst! Ve eder, I Fattige, hvis Hjertter ikke ere sønderknuste, og hvis Land ikke er angergiven, hvis Buge ikke kunne mættes, som ikke holde eders Hænder fra andres Guds, hvis Dine ere fulde af Begjærlighed, og som ikke ville arbejde med eders egne Hænder. Men velsignet være de Fattige, som ere rene af Hjerttet, hvis Hjertter ere sønderknuste, og hvis Land er angergiven; de skulle se Guds Rige komme med Kraft og stor Herlighed til deres Befrielse; Jordens Fedme skal høre dem til."*

Det er vel bekendt, at de Sidste-Dages Hellige have det Haab en Gang at komme til at eje Landet i Jackson County, Missouri, og der bygge et stort Tempel, over hvilket Herrens Herlighed vil ses baade ved Dag og ved Nat. For at tage Landet i Ojsehn og for at besøge de derboende Medlemmer af Kirken rejste Joseph og uogle andre til Missouri og tilbagelagde en stor Del af Vejen Fods. Den 2 August 1831 paabegyndtes Opførelsen af det første Hus i det nye Zion, og den følgende Dag velsignede Profeten den Plads, hvor Templet ifølge en Aabenbaring skal bygges i de kommende Aar.

Den 14 April 1832 fandt en vigtig Begivenhed Sted. Brigham Young, som i Fremtiden skulde lede Kirken efter Profetens Død, blev døbt paa denne Dag. Nogle af Josephs Venner kunde ikke udholde Hændernes Forsølgelser og forlode ham i Nødens Time, men denne Mand var ikke saaledes. Han kjendte ikke til Ubeslutsomhed og Frygt, og han var en mægtig Forsvarer af Profeten og Kirken. Joseph forstod ogsaa at skatte hans Værd og saa' ved Landens Inspiration, at han en Gang vilde komme til at præsidere over Kirken.

Den 18 Marts 1833 blev Kirkens første Præsidentskab organiseret i Henhold til en Aabenbaring af 8 Marts s. A. Profeten valgte til sine to Raagivere Sidney Rigdon og Frederick G. Williams og viste derved sin Villighed til at dele Ansvaret med Andre. Ved denne Lejlighed saa' mange af Brødrene i et himmelft Syn Frelseren og de Herliggjortes Hærskarer.

* Pagtens Bog 33, 35 40, 42 og 56 Kap.

(*Der Stern. c.)

Moses paa Nebo.

Mens Lovsungen nede fra Lejren gaar
i Ringe hen over Moabs Sletter,
Guds Tjener stille paa Bjerget staar
og undrende Blikket mod Kanaan retter.

Forude ligger et Synernes Hav,
Forjættelsens Maal han henrykt skuer,
han ænser ej Barsel om Død og Grav,
Livsgløden varmt i hans Dje luer.

Dets Sekraft voger, i Blik paa Blik
han favner Landet, dets Skjønhed nyder
— hint Land, der Frugtbarheds Fylde fik,
saa Mælk og Honning i Dale flyder.

Fjernt Solstrålen spiller paa Havets Felt,
Bjergtoppene blaaner bag Morbærlunde,
hægt højner sig Terebintens Telt
imellem Palmernes Vifter runde.

Og gjennem Dale med Blomsterflor,
med Figenpragt og Olivenstove
sig bugter Bildbækkens Sølvversnor
og iler mod Jordans grønlig Bøve.

Ad sollyse Strænter sig Ranken snor
med dunkle, svulmende Druetklynger,
langs Engen rødner Granatens Flor,
og Fisterbaaden paa Floden ghynger.

Widunderlige, velsignede Land,
hvor Abraham, Isak og Jakob blunde,
hvor Israels Slægt, utallig som Sand,
en Stortid paa Fædrenes Grav skal grunde!

Forf. Salarias Nielsen
i Digtsamlingen „Klokkespil“.

Indhold:

Præsident Anthon H. Lunds Taler	113	Præsident C. D. Fjeldsted	121
Smoot-Sagen	116	Dødsfald	121
Hvorledes Kundskab er bundet	118	Engelen med Evangeliet	122
Joseph Smiths Levnetsløb	119	Foraarskonferencerne i Danmark	123
Redaktionelt:		Joseph Smith den Mormon-Profet	124
Udvid eders Synskreds!	120	Moses paa Nebo	128
Afløsning og Hjemrejse	121		